ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

της **Γιώτας Ιωαννίδου,** (μέλος του ΔΣ της ΟΛΜΕ, Παρεμβάσεις ΔΕ)

Χαμηλού επιπέδου αντιπαράθεση εντυπώσεων ξεκίνησε το Υπουργείο Παιδείας με την ΟΛΜΕ, με αφορμή το θέμα **των εγγραφών των ανήλικων, εργαζόμενων μαθητών στα Εσπερινά Γυμνάσια και Λύκεια.** Το δελτίο τύπου του Υπουργείο Παιδείας, όπου η ομοσπονδία των καθηγητών κατηγορείται ότι *«ζητά εγγράφως και δημοσίως την προστασία της αδήλωτης εργασίας»* είναι **απαράδεκτα προκλητικό.**

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Μέχρι σήμερα οι εγγραφές στα εσπερινά σχολεία γίνονταν με προσκόμιση απλής βεβαίωσης εργοδότη. Όμως με βάση Υπουργική απόφαση του φετινού Αυγούστου (ΦΕΚ 3674/28-08-2018), η κυβέρνηση ζητά από τους ανήλικους μαθητές **ένσημα** για να φοιτήσουν σε εσπερινό σχολείο.

Πιο συγκεκριμένα, απαιτεί από αυτούς να προσκομίσουν αντίγραφο του βιβλιαρίου εργασίας και εκτύπωση από το σύστημα «ΕΡΓΑΝΗ» που να προκύπτει η σχέση εξαρτημένης εργασίας, ιδιωτικού δικαίου. Αυτό στις σημερινές συνθήκες όπου **η ανασφάλιστη και αδήλωτη εργασία θριαμβεύει** (χάρις στην κυβερνητική πολιτική), οδηγεί, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις των τοπικών ΕΛΜΕ, τα εσπερινά σχολεία να χάνουν **μέχρι και το ένα τρίτο** της μαθητικής τους δύναμης. Με αυτή την έννοια ζήτησε την απόσυρση των διατάξεων της Υπουργικής Απόφασης.

Η επίκληση του επιχειρήματος του Υπουργείου Παιδείας στις συναντήσεις με το ΔΣ της ΟΛΜΕ, ότι τις ευνοϊκές ρυθμίσεις των εσπερινών σχολείων για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, επιδίωξαν να τις εκμεταλλευτούν υψηλόβαθμοι υπάλληλοι ή γιατροί και δικηγόροι μεταγράφοντας τα παιδιά τους από το πρωινό σχολείο στο εσπερινό, θυμίζει τη λογική «πονάει δάχτυλο, κόψει χέρι». Επίσης, εκπαιδευτικά σωματεία και φορείς επεσήμαναν ότι οι διατάξεις αυτές δεν αντιμετωπίζουν ούτε το συγκεκριμένο πρόβλημα μιας

και «τα πλουσιόπαιδα» μπορούν να εξασφαλίσουν και βιβλιάριο εργασίας και ένσημα. Αντίθετα, τα παιδιά της εργατικής τάξης που παλεύουν για το μεροκάματο της επιβίωσης δουλεύουν τις περισσότερες φορές ανασφάλιστοι και αδήλωτοι κάτω από το φόβο της απόλυσης. Φρόντισε γι αυτό και η τωρινή κυβέρνηση.

Γιατί όμως το Υπουργείο Παιδείας, αντί σε αυτή την πρόταση των εκπαιδευτικών να αναγνωρίσει την αγωνία τους να συμπαρασταθούν στους μαθητές τους και να εξασφαλίσουν τα μορφωτικά τους δικαιώματα, να παλέψουν ενάντια στον αποκλεισμό των αποκλεισμένων, τους κατηγορούν για υπεράσπιση της αδήλωτης εργασίας; Δεν πρόκειται μόνο για φτηνό συνδικαλισμό στο πλαίσιο της αντιπαράθεσης που ωριμάζει, με αφορμή τις αντιεκπαιδευτικές αλλαγές στο Λύκειο και την εκπαίδευση ευρύτερα. Υπάρχει κάτι πιο σάπιο στο Βασίλειο της Δανιμαρκίας.

Πρόκειται για μια τουλάχιστον υποκριτική στάση στις πολλαπλές ταξικές διαμάχες ανάμεσα στον δυνατό (π.χ. εργοδότη) και στον αδύνατο (π.χ. εργαζόμενο). Αντί το κράτος να παίζει το ρόλο διαμόρφωσης συνθηκών ενίσχυσης του αδύνατου, παίζει το ρόλο του Πόντιου Πιλάτου που στα λόγια υπερασπίζεται το δεύτερο ενώ ανοίγει το δρόμο για τον πρώτο. Αυτή η λογική από τη μια μεριά τιμωρεί τον ανήλικο μαθητή με αποκλεισμό από το σχολείο, καταλογίζοντας του το φταίξιμο που δεν βρίσκει δουλειά με ένσημα και που δεν καταγγέλλει τον εργοδότη του όταν δεν τον δηλώνει. Με τον ίδιο τρόπο που κατηγορεί τους ανέργους για την ανεργία, τους μπλοκάκηδες για τη μη δήλωση εξαρτημένης εργασίας, τους μετανάστες για τον πόλεμο κ.ο.κ.

Από την άλλη μεριά, το κράτος ενισχύει πολλαπλά τους δυνατούς άμεσα και έμμεσα. Πάλι το φετινό Αύγουστο η κυβέρνηση με Υπουργική απόφαση (Υ.Α. 43614/996/09-08-2018 για εφαρμογή του ν. 4554) έδωσε εκπτώσεις έως και 70% στις επιχειρήσεις που «πιάνονται» με ανασφάλιστους εργαζόμενους. Με πρόσχημα τη διασφάλιση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων των ανασφάλιστων εργαζόμενων, η κυβέρνηση δίνει στις επιχειρήσεις το δικαίωμα να μην πληρώσουν πρόστιμα, εισφορές κλπ αν προσλάβουν τον εργαζόμενο κανονικά για ορισμένο χρονικό διάστημα, ένα χρόνο το μέγιστο. Δηλαδή τους λέει **να ξεζουμίζουν τους μισθωτούς ελεύθερα κλέβοντας μισθό, ένσημα, δώρα, άδειες, ασφάλιση, εφορία κλπ και αν αποκαλυφθούν θα τη γλυτώνουν εύκολα.**

Την ίδια περίοδο οι ελεγκτικοί μηχανισμοί αποδυναμώνονται. Είναι χαρακτηριστικό ότι ολόκληρο το 2017 από το ΣΕΠΕ και τον ΕΦΚΑ, μόνο το **12,5%** των επιχειρήσεων ελέγχθηκαν (στοιχεία επιχειρησιακού σχεδίου Άρτεμις). Ταυτόχρονα η εργατική νομοθεσία απορρυθμίζεται συνέχεια και έχει καταντήσει πουκάμισο αδειανό μπροστά στον *ευγενή*

στόχο μείωσης του εργατικού κόστους για τη δημιουργία *«φιλικού περιβάλλοντος επενδύσεων»*, βασικό πυλώνα του οράματος του πρωθυπουργού, όπως αποτυπώθηκε στην ομιλία του στη ΔΕΘ. Η κυβέρνηση και το κράτος αναπαράγει μια θάλασσα ανεργίας – μισοεργασίας, ελαστικών μορφών απασχόλησης μικρής χρονικής διάρκειας σε βάρος της μόνιμης, σταθερής εργασίας που αποτελούν την καλύτερη βάση για τη διαιώνιση της ανασφάλιστης εργασίας.

Δε δικαιούται λοιπόν το Υπουργείο Παιδείας να απαιτεί από ένα παιδί που μάλιστα ζει σε δυσμενέστερους όρους σήμερα, κάτι που η κυβέρνησή του αδυνατεί ή δεν θέλει να εξασφαλίσει και μάλιστα **με ποινή την έξοδό του από το σχολείο.** Σε μια περίοδο μάλιστα προελαύνουσας φτώχειας, που η προσέλκυση νέων στη συνέχιση της εκπαίδευσης, που ζουν «μια ζωή σε σύγχυση, που έχουν ταραχτεί οι ευθείες γραμμές της κανονικότητας τους» λόγω πολλαπλών προβλημάτων (κρίση, προσφυγιά, παραβατικότητα κλπ) είναι όσο ποτέ αναγκαία.

Ειδικότερα στην περίπτωση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ δεν είναι η πρώτη φορά που επιδιώκει με αριστερή φρασεολογία να καλύψει μια τακτική **περιορισμού κοινωνικών δικαιωμάτων.** Αλλά αυτό είναι δικό της πρόβλημα επιβίωσης κι όχι των εκπαιδευτικών.

Πρόβλημα του εκπαιδευτικού κινήματος είναι να εξασφαλίσει με τον αγώνα του **όλα τα παιδιά να πηγαίνουν σχολείο.** Και να εγγράφονται και να στηρίζονται και να αποφοιτούν. Κι όχι να **κλείνουν τα τμήματά τους και τα σχολειά τους ,** αναγκάζοντάς τα να εγκαταλείπουν.

Χρέος του εκπαιδευτικού κινήματος είναι να σπάσει την αντιλαϊκή – αντιεκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης και να διεκδικήσει ενισχυτικά μέτρα ώστε το δικαίωμα στη μόρφωση όλων των παιδιών να γίνεται πράξη ανεξάρτητα από την οικονομική τους δυνατότητα. Με εξασφάλιση κρατικής στέγης, τροφής και λοιπών συνθηκών τα φτωχά παιδιά να μορφώνονται χωρίς να αναγκάζονται να δουλεύουν μέχρι τα δεκαοκτώ τους.

Χρέος δε των δασκάλων είναι να μάθουν στα παιδιά και τα δικαιώματά τους στη μόρφωση και τη δουλειά, στην κοινωνία και τον πλούτο της και να τονώσουν την αυτοπεποίθησή τους ότι μπορούν και πρέπει να τα διεκδικήσουν. Γι αυτό θα κάνουν ό,τι μπορούν για να τα έχουν μέσα στο σχολείο.

24 Σεπτεμβρίου 2018

Πηγή: selidodeiktis.edu.gr